

BALOGH ÁDÁM

Belső Amszterdam

Nézem az eurocentest az asztalon.
Megelevenedik, ahogyan azt ígéri
apám, jövőre eljöhetsz velem,
és amikor arra kért,
hívassam elő az idei képeket,
úgy éreztem, magával visz saját
Bermuda-háromszögébe,
ahol minden évben négy napra
eltűnnek a hétköznapjai,
amelyekbe visszatérve mindig én
gondoskodtam a fekete dobozról,
de soha nem néztem meg a fotókat,
mielőtt belekezdett volna a mesélésbe,
inkább vettem pár üveg Amstelt,
hogy együtt legyünk a pillanatban,
amikor életre kelti,
csakúgy, mint azt a fél tucat
bolhapiacon vásárolt réztrombitát,
amit neki már elsőre sikerült
megszólatatnia nagyszobánkban,
na, nem mintha lett volna zenész
a családban, sokkal inkább,
mert volt elég ideje próbálgatni
egy Café Shop előtti járdán üldögélve,
míg elkeltek mások emlékei, melyeket
olyan hévvel vásárolt össze,
hogy nem is vette észre, ennyi minden
nem fog elférni a szolnoki lakásban,
de még a nagyvisnyói házban sem,
pedig pár üveg sör után mindegyiknek
látta a pontos helyét.
Végül csak a trombitákat tartotta meg,
hogy hazatértevel megtanítsa fiának, hogyan kell.
Lassan éjfél.

Késő levenni a trombitákat a falról,
inkább felveszem az érmét, amit valamelyik
kacatért kaphatott azon a tíz évvel ezelőtti utazáson.
Bontok egy sört.
Akárha együtt bazseválánk Amszterdamban.

